

TOEREN EN STUNTEN IN DE LUBÉRON EN HET MASSIF DE L'ESTÉREL

Met driehonderd dagen per jaar een blauwe hemel kan Zuid-Frankrijk een bestemming zijn voor zombikers. Zoals het vulkanische Massif de l'Estérel en de Lubéron. Karst Zijlstra ging op zoek naar zon, en vooral naar fraaie singletracks.

Tekst: Karst Zijlstra / Foto's: Jop van der Zeijden, Karst Zijlstra

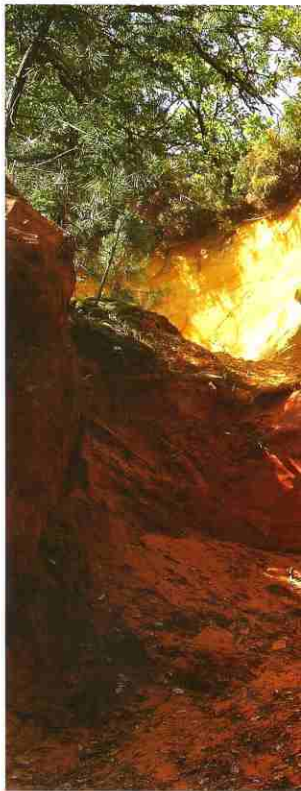
Drommen toeristen uren in een donker VVV-kantoor, snakkend naar een foldertje. De twee feestdagen zijn voor het toeristenkantoor van Saint-Raphaël aan de Franse zuidkust aanleiding taal noch teken te geven. Als een Hollandse fietsenzaak die op de eerste mooie lentezaterdag gesloten is. Voor ons geen gebiedskaart. Maar geen nood. We gaan over op plan B: het op de bonnefooi verkennen van het Massif de l'Estérel. Met de overal zichtbare zendmast op de top en de kustlijn als oriëntatiepunten. Het ongeveer vijftien bij vijf kilometer grote gebied ligt als een rood gekleurd, grillig eiland van natuur tussen de mondaine badplaatsen Cannes en Fréjus aan de Côte d'Azur. Een geliefd oord voor mountainbiketrainingskampen aan de Franse kustlijn, die steeds verder is geurbaniseerd.

Pats! Stootlek

Op het eind van een geasfalteerde aanloopweg steken we na de slagboom de eerste de

beste singletrack in. Grind, zand en keien wisselen elkaar af. De zee blinkt als zilverpapier onder ons. Pats! Stootlek. Dat krijg je wanneer je van de voorspelbare Nederlandse bosgrond zo de keien opstuiter. We hebben zes binnenbanden en twee plaksetjes bij ons, dus de plaatselijke fietsenzaak mag de hele week dicht blijven.

Het spoor verlaat de hoogtelijn en stijgt verder tegen het gebergte. Keien worden rotsblokken. Voor eromheen draaien is geen ruimte, met korte versnellingen is 'recht-erover-zoals-ie-gaat' de tactiek. Van de Col Notre-Dame bereiken we via de Col de la Cadière, de Col des Trois Termes. Het klinkt imponerend, drie cols achter elkaar, maar de afdalingen zijn kort terwijl de cols ongeveer 350 meter boven de zee uitpieken. Het hoogst bereikbare punt met de mountainbike ligt op ongeveer vijfhonderd meter. Prima hoogteverschillen om de week mee te beginnen en je aandacht op de rijtechniek te richten. Als je tenminste niet de moun-

Zombiken

tainbikeroutes aanhoudt, want die lopen iets te vaak over brede brandwerende paden. De singletracks eromheen kunnen behoorlijk ruig zijn. Zoals het pad langs het Ravin des Replats. Het ravijn ligt op veilige afstand, het pad is met felle hoogteverschillen pittig. Eén stuk is zo steil en rotsig dat het ons dwingt af te stappen. Om de verdere dag door deze faalactie niet chagrijnig te zijn, leggen we de rugzakken af en doen 'm alsnog. Een paar kilometer verder bereiken we Ecureuil, een verscholen meertje met uitgesletten rotspunten eromheen. We kijken op een infopaneel waar we zitten en besluiten de

Naar La Croix de Christol vanuit Rustréil langs goudgeel gekleurde voormalige steengroeven

wandelmarkeringen binnendoor naar parkeerplaats Mistral te volgen. Daar waarschuwt de zon dat het einde van de tocht nader. Via een tweesporenpad dalen we af, om via de verharde weg terug te keren.

Met hulp van wandelmarkeringen en een infopaneel hebben we prima kunnen mountainbiken, maar zonder kaart in de rugzak zou je in de hogere en uitgestrektere gebieden, zoals de Alpen, onverantwoord bezig zijn.

Bekelegendes

Behalve het massief van Estérel en delen van het massief van Maures ontwikkelt de Franse

kustlijn zich steeds meer als de randstad aan de Méditerranée. Veel gebieden zijn te versnipperd. Om alle percelen hebben de eigenaren hun eigen hek geplaatst. We reizen met de auto daarom twee uur noordelijker naar de Lubéron. Beroemd geworden door het boek *A year in Provence* van Peter Mayle. Een komische bestseller over het wel en wee van wonen in Zuid-Frankrijk. Het boek heeft met name een run veroorzaakt onder Engelsen, die op zoek zijn naar tweede huizen in dommelende Provençaalse dorpjes.

Wij speuren naar de Provençaalse bikelegendes Fabrice en Christian Taillefer. Twee broers

die samen een bikepark in Villars runnen, een dorp noordelijk van Apt. Doordat elke verwijzing ontbreekt, blijkt dat we na een half uur rondrijden er al drie keer langs zijn gereden. Het geeft de Zuid-Franse slag aan waarmee de broertjes Taillefer hun bikespeelplaats runnen. Ze zijn nu eind-dertigers, maar behoorlen van de wereld. Ze doen nog veel promotiestuntwerk en geven trial- en free-stylelessen.

Christian vestigde in 1998 met 212 km per uur een wereldsnelheidsrecord op de mountainbike over sneeuw. Hij tekent voor ons een tocht uit op de IGN-kaart. In deze streek zijn geen uitgeplijde routes. "Je mag overal van de gemarkeerde wandelpaden gebruikmaken en dat scheelt weer aparte mountainbikepijlen uitzetten en onderhouden", aldus de Fransman. In heel Frankrijk mag de mountainbiker over de roodwitte *Grandes Randonnées* en geel gemarkeerde regionale wandelpaden rijden, zolang een plaatselijk verbod niet anders aangeeft. Zijn ze in de hooggebergten voor mountainbikers vaak te technisch en daardoor ongeschikt, in lagere streken als de Lubéron zijn de wandelpaden voor een beetje ervaren biker prima te doen.

Kleurenpalet

We rijden over de GR 6 van Villars naar Rustréil waar het onverstoorde getsjrp van de vogels in de platanen op het dorpsplein de voorjaarsrust symboliseert. In de vakantieperiode staat de grote parkeerplaats aan de rand van het dorp vol met auto's en schuffelen toeristen door het centrum. Even buiten het dorp begint de klim naar La Croix de Christol op 550 meter hoogte. We passeren goudgeel- en terracotagekleurde voormalige steengroeven, *le Colorado Provençal*. Vooral in avondlicht een indrukwekkend kleurenpalet.

Het is een felle, soms technische klim. Boven blijft het pad op hoogte met mooie doorkijkjes

Reisinfo

Websites: www.bikeparkcolorado.com, www.vttfrance.com, www.velo101.com.
Office de Tourisme Apt, Av. Philippe de Firdar 20, Apt; tel. 0033-410-740318; internet: www.ot-apt.fr.

Fabrice Tafailier heeft samen met de Duitse journalist Daniel Geiger een zeer bruikbare gids voor mountainbikers samengesteld die te koop is in het office de tourisme of via www.cheminprive.com.

In de boekhandels in Apt kun je mountainbikegidsen vinden.

naar het noorden. De bebossing wordt dichter, waarbij we met onze armen de overhangende takken afwenden die door de droogte zo scherp zijn als prikkeldraad. Vanaf La Bruyère laten we ons na drie uur tussen de olijfgaarden afzakken tot op het terras in Apt.

In Bonnieux, een plaats zuidelijk van Apt, tipt Olivier Clerici ons een aantrekkelijke route. Clerici runt een bikeshop aan de Rue Marceau en wijst een route aan op de kaart die over het Lubérongebirge gaat nabij de hoogste top, de Mont Nègre (1125 meter).

We dalen af naar een klein riviertje met de lange naam Aigue Brun Ruisseau en volgen dit over het pad langs en door het water. Het pad is overwoekerd door dicht struikgewas. Bij het keienpad naar Sivergues begint het zwaardere werk. De donkere bossen in het dal gaan over in alpachtige weiden. Het pad stijgt, de schaduw neemt af. In het hoogseizoen kan het te heet zijn om te mountainbiken en heb je bovendien kans dat bosgedeelten zijn afgesloten wegens brandgevaar.

We volgen de Piste des Cavaliers naar 950 meter en rijden over een prachtige route,

waarbij we in de verte de Mont Ventoux zien. We dalen onder spectaculair overhangende rotsen af richting Buoux om vanaf de overkant van het rivierdal op zoek te gaan naar een spoor omhoog en achterlangs, want asphalt is geen optie. We vullen onze camelbaks bij in een van de hotels. Wij zijn met onze door stof en zweet besmeurde gezichten niet echt welkom in deze chique tent waar vermogende buitenlanders met een duur wellnessprogramma worden verwend. Een trend van arrangementen waaronder alles valt wat met gezondheid en levensgeluk heeft te maken. Ga eens mountainbiken, zou ik willen aanraden.

Stelewandrijden

Voor het toetje van ons verblijf keren we de volgende dag terug naar het bikepark van de Taillefers. Christian had ons nog beloofd zijn populairste stuntplekjes te laten zien. Rond eenzelfde soort steengroeve als bij Rustrel voert hij zijn kunsten op, maar deze omgeving is onbekend en moeilijk bereikbaar voor dagjesmensen. Voortdurend zoekt Christian kloven, drops, steile wanden en ander speelgoed

op om tegenop of overheen te springen. Dachten wij handige bikers te zijn, hier manifesteren we ons als regelrechte *nobodies*. Jop past en neemt liever zijn fotografische verplichtingen waar. Voor een toepasselijke actiefoto steift Taillefer voor achter mij aan tegen een steile wand te rijden. Met volle snelheid werp ik me op de aardse muur, trachtend enige waardering van de grote meester te ontutselen. Maar als we het resultaat op de foto terugkijken, zie ik Taillefer hoog en soepeltjes achter me rijden met een blik van 'doe je best jongen, maar denk nog niet dat het iets voorstelt'.

Met maximale inzet en de nodige risico's volg ik waar mogelijk het voorbeeld van de superspecialist. In een paar uur leer ik voor maanden bij. De steilste afdaling denk ik te redden, totdat ik vol in de struiken crash. *Savoir vivre* is een Frans levensmotto dat vrij vertaald 'geniet van het leven' betekent. Voor mij is het vandaag een *savoir survivre*, de kunst te overleven. Met een 'pas mal', stuurt Taillefer me een paar stunts later met enige hoop terug naar Nederland. 🇳🇱

Op 950 meter hoogte met uitzicht op de Mont Ventoux

Ecureuil, een verscholen meertje met uitgesleten rotspunten

Kinderspel voor superspecialist Christian Taillefer